

gøre sig, og det gælder sikkert ogsaa Beværtere. Det er i øvrigt heller ikke Regelen, at man udelukker Folk fra at være Medlemmer af en eller anden Kommission, et Udvalg eller et Nævn, fordi deres Virksomhed har bragt dem i Berøring, endog saa i nær Berøring, med de Forhold, der skal afgøres. Naar man ikke vil tage det Hensyn andre Steder, hvorfor saa tage det her? Saa vil det blive en Klasselov og en meget slem Klasselov. Ærede Medlemmer vil forstaa, at jeg ifølge den Stilling, jeg overhovedet indtager til Klasselove, har modsat mig dette. Jeg vil gentagende udtale min store Glæde over, at selv om Kommissionen paa dette Punkt ikke har givet mig Medhold, har dog min Opfattelse sejret i det andet høje Ting, og jeg haaber, at den skal blive fastholdt ogsaa i dette.

Af hvad jeg her har haft den Ære at udtale, vil ærede Medlemmer let forstaa, at det er mig umuligt at stemme for det foreliggende Lovforslag, medmindre det undergaar en gennemgribende Ændring. Jeg er imidlertid rede til at forhandle om Sagen i Udvalget, og der er jo foruden de principielle Spørgsmaal, som jeg her har berørt, en Mængde andre, som jeg selvfølgelig er i høj Grad villig til paa ethvert Punkt at forhandle om. Med Hensyn til de principielle Spørgsmaal kan det stille sig saaledes, at man kommer til at gøre Indrømmelser for dog at opnaa noget. De ærede Medlemmer, som staar paa den anden Side, navnlig de Medlemmer, som er ivrige Afholdsfolk og tager Sigte paa Forbud som det ideale, vil jeg bede være overbeviste om, at jeg respekterer deres Opfattelse. Jeg er ikke paa nogen Maade i Tvivl om, at den Agitation, der her udfoldes, fra mange Sider bundet i smukke og humane Bevæggrunde. Efter min Mening er man inde paa en gal Vej, man er inde paa en Misforstaaelse, men jeg erkender fuldt ud de gode Bevæggrunde, som har ledet de paagældende, og derfor vil jeg ogsaa være ganske rede og villig til i Udvalget at optage en Forhandling ogsaa med de ærede Medlemmer, som staar paa et ganske andet Standpunkt end det, jeg indtager. Jeg vil bestræbe mig for at forstaa deres Standpunkt, og jeg vil ogsaa søge at komme dette Standpunkt i Møde, forsaavidt som det overhovedet er mig muligt.

Dahl: De to foregaaende ærede Talere har været i det heldige Tilfælde, at de har været og er Medlemmer af Ædruelighedskommissionen. De har derfor været i Stand til at følge Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag lige fra første Færd; de har sikkert overværet og deltaget i mange Drøftelser af disse Bestemmelser og selv gennemtænkt dem atter og atter. Jeg er, da jeg ikke har været Medlem af Kommissionen, ikke i det heldige Tilfælde at have fulgt Bestemmelsernes Tilblivelse i Kommissionen, mine Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag vil derfor faa et mere almindeligt Præg end de to foregaaende Taleres, og jeg skal kun til Slutning dvæle lidt ved nogle enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, som det forekommer mig, at der allerede paa dette Tidspunkt maa siges nogle Ord om.

Da Indenrigsministeren i Fjor første Gang fremsatte dette Lovforslag i det andet høje Ting, fremkom han med den Udtalelse, at Lovforslaget var et Led i Arbejdet for at ædrueliggøre vort Folk. Den samme Betragtning er fremkommet den ene Gang efter den anden under Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting og findes ogsaa i Flertallets Betænkning over Lovforslaget. Naar man saa stærkt har betonet, at Lovforslaget er et Led i Bestræbelserne for at ædrueliggøre vort Folk, er det vel, fordi man tillægger denne Side af Lovforslaget en meget væsentlig Betydning. Det gør jeg naturligvis ogsaa; alle Bestræbelser for at ædrueliggøre Folket har min største Sympati. Men det forekommer mig dog, at det væsentlige ved et Lovforslag som dette maa være, at det gaar ud paa at skabe en god Næringslov — det er jo en vis Slags Næring, Lovforslaget omhandler —, som tager tilbørligt Hensyn til alle dem, der har berettiget Interesse i den Næring, Loven handler om. I Praksis vil det dog naturligvis være saare vanskeligt eller i Grunden umuligt at skille disse to Formaal ud fra hinanden. Alene den Omstændighed, at vi maa undtage den Næring, som der her er Tale om, fra den almindelige Næringslovgivning og give en særlig Lov derom, kan ses som en Bestræbelse for at ædrueliggøre Folket, og det Synspunkt vil naturligvis endnu mere